Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Valpovu
Kralja P. Krešimira IV br. 3
31550 Valpovo

Poslovni broj: P-785/2026-9

U I ME R E PU B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A I R J E Š E N J E

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Valpovu, po sucu Zvonimiru Rogić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Zvonko Oberkiš, OIB 53613593061, iz Petrijevaca, Vjetrovita 12, zastupan po pun. Željki Ivanušić, odvjetnici iz Osijeka, protiv tuženika Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupan po pun. Jurici Barbariću, odvjetniku iz Vinkovaca, radi utvrđenja ništetnosti dijela ugovornih odredbi i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 15. listopada 2026. na osnovi čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje: ZPP), a objavljene 19. studenog 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez učinka dio odredbe Ugovora o kreditu broj 218619, sklopljenog 10. srpnja 2008., između tužitelja Zvonka Oberkiša i pravnog prednika tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., a koja u čl. 6.1. glasi: “Jednokratno 1,50% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita.“ te u čl. 11.2. glasi: “Prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima i Odluke o kamatama i naknadama Kreditora.“

II. N a l a ž e s e tuženiku Hrvatska poštanska banka d.d. Zagreb, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, da tužitelju Zvonku Oberkiš, OIB 53613593061, iz Petrijevaca, Vjetrovita 12, isplati iznos od 501,28 € (petstojedaneuroidvadesetosamcenta) zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeća svakog pojedinog iznosa zajedno za zakonskim zateznim kamata koje do 31.07.2008. teku po stopi od 15 %, od 01.08.2008. do 31.07.2015. u

visini eskontne stope HNB a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 31.12.2023. po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 01.01.2024. sve do isplate po stopi koju određuje Europska središnja banka, a koja je istu primijenila na posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, koja na iznos od 204,26 € teče od 15. srpnja 2008. pa do isplate i na iznos 297,02 € teče od 08. veljače 2013. pa do isplate, sve u roku od 15 dana

III. N a l a ž e s e tuženiku da tužitelju naknadi trošak postupka u iznosu od 510,77 € (petstodeseteuraisedamdesetsedamcenti) sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude tj. 19. studenog 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana;

r i j e š i o j e

O d b i j a s e prigovor tuženika mjesne nenadležnosti ovoga suda kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s prednikom tuženika sklopio 10.07.2008. Ugovor o kreditu broj 218619, koji je potvrđen kod javnog bilježnika Hrvatina Šustića 11.07.2008. pod brojem OV-893/08, a prema kojem je prednik tuženika odobrio i stavio mu raspolaganje kredit u vrijednosti 23.003,06 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate, a na rok otplate od 84 mjeseca.

1.1. Ističe kako je temeljem predmetnog Ugovora i to čl.6.1. određeno da će se 1,50 % od iznosa kredita naplatiti neposredno prije isplate kredita tako da mu je prilikom sklapanja ugovora 14.07.2008. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.539,01 kn / 204,26 €. Isto tako prilikom otplate kredita naplaćena mu je naknada za konačnu otplatu kredita 07.02.2013. u iznosu od 2.237,87 kn / 297,02 €.

1.2. O ugovornoj odredbi za tzv. „ulaznu naknadu“ i "izlaznu naknadu" nije se pojedinačno pregovaralo, nego je ta odredba uglavljena u unaprijed formuliranom

tipskom ugovoru. Ta odredba bila je unaprijed formulirana od strane banke i na nju nije imao utjecaja, nije ugovorena u dobroj vjeri te je ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade. Prema odredbi članka 96. Zakona o zaštiti potrošača iz 2007.g. (dalje: ZZP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nepoštena ugovorna odredba posljedično se smatra ništetnom.

1.3. Ističe kako mu nije bio razjašnjen odnos između iznosa naknade i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanja kredita. Kako se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo, ista je nepoštena i ništetna te ne proizvodi pravni učinak. Obzirom da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, tuženik je nepošten stjecatelj te sukladno članku 1115. ZOO-a predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskim zateznim kamatama.

1.4. Poziva se na odluke Vrhovnog suda RH br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. i Suda Europske unije broj C-84/19 I C-224/19. Predlaže da sud usvoji tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka ističe prigovor mjesne nenadležnosti jer su stranke sporazumno ugovorile mjesnu nadležnost suda u Zagrebu u čl. 10. predmetnog ugovora o kreditu. Navodi da je odredbom čl. 70. ZPP-a dopušten takav sporazum mjesne nadležnosti suda ako zakonom nije određena isključiva mjesna nadležnost suda. S obzirom da u konkretnom slučaju nije propisana isključiva mjesna nadležnost, valjan je sporazum o mjesnoj nadležnosti te je jedino i isključivo u ovoj pravnoj stvari mjesno nadležan Općinski građanski sud u Zagrebu kao stvarno nadležan prvostupanjski sud. Osim toga, tužitelj ničim nije potkrijepio svoje tvrdnje da je ugovor sklopljen na unaprijed formuliranom obrascu te da se o mjesnoj nadležnosti nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj dokazao postojanje isključive mjesne nadležnosti drugog suda.

2.1. Osporava osnov tužbe kao neosnovan dok ne osporava visinu postavljenog tužbenog te ističe prigovor zastare.

2.2. Navodi da čl. 6.1. Ugovora o kreditu jasno propisuje da se tužitelj tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pri čemu je iznos naknade za odobrenje kredita jasno i razumljivo izražen u postotku od 1,50 %. Također, čl. 11. st. 11.2. Ugovora o kreditu jasno propisuje da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev Korisnika kredita, a sukladno uvjetima i Odluke o kamatama i naknadama Kreditora. Dakle, odredbe u Ugovoru su jasno postavljene i smještene na vidljivo mjesto, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovima ili uključene u fusnotu. Da su odredbe jasne i uočljive nije

i ne može biti dvojbeno, budući da su iste sastavni dio Ugovora i u njemu su izričito navedene. Postojanje i naplaćivanje naknade za obradu i administraciju kredita te odredbe o prijevremenoj otplati kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bila je uvriježena u praksi banaka te je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja spomenutih naknada. Smatra da tužitelj nije potkrijepio niti jednim dokazom tvrdnju da se o spornim odredbama ugovora nije pojedinačno pregovaralo, niti pokušao dokazati da se radilo o formuliranom ili tipskom ugovoru na čiji sadržaj tužitelj nije imao utjecaja. Svi ugovori o potrošačkom kreditu koje sklapa ili je sklopio s korisnikom kredita, prilagođeni su individualnim okolnostima tog korisnika. Stoga, ugovori o kreditu između različitih korisnika kredita razlikuju se po ključnim faktorima kao što su kamatna stopa, iznos glavnice, rok vraćanja i drugi uvjeti. Isto tako tužitelj je u svakom trenutku imao mogućnost odabrati neki drugi model kredita koji je bio dostupan na tržištu u to vrijeme. Također, Direktivom Vijeća Europske unije 93/13/EEZ čiji tekst je inkorporiran Zakonom o zaštiti potrošača u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo je odredbom čl. 4. st. 2. Direktive propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Dakle, Direktiva propisuje tzv. načelo transparentnosti koje je razvijeno u praksi Suda EU kao načelo temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. Ističe odredbu članka 83. Zakona o zaštiti potrošača, koja propisuje da će sud prilikom ocjene poštenosti određene ugovorne odredbe uzeti u obzir prirodu robe ili usluge koja je predmet ugovora, sve okolnosti koje su prethodile i koje su pratila sklapanje ugovora, druge ugovorne odredbe te, ukoliko postoji, drugi ugovor koji se odnosi na ugovor koji se ocjenjuje i koji predstavlja glavni ugovor. Dakle, kako Direktiva, tako i ZZP utvrđuju kriterije na temelju kojih se ocjenjuje poštenost ugovorne odredbe. To znači da je i u ovom konkretnom slučaju nužno razmotriti informacije koje su tužitelju kao potrošaču bile dostavljene, kao i okolnosti koje su postojale prije i tijekom sklapanja ovog ugovora o kreditu. U odnosu na navedeno, ističe da je tužitelja u cijelosti informirao o njegovoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita. Iz samog sadržaja Ugovora o kreditu jasno se može zaključiti da se ne radi o prikrivenim odredbama, već o izričitim, jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima. Tužitelj je, nakon što je pročitao ugovor i upoznao se s njegovim uvjetima, imao potpunu mogućnost odlučiti hoće li sklopiti ugovor ili od njega odustati. Stoga, iz svega navedenog proizlazi da se tužitelj bez osnove i paušalno pozvao na odredbe tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača koje su mu odgovarale. Slijedom svega navedenog predlaže da sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev tužitelja.

3. Tužitelj se u podnesku od 7. listopada 2026. očitovao na navode iz odgovora na tužbu te smatra da je tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti g suda u cijelosti neosnovan kao i ugovorna odredba o prorogaciji mjesne nadležnosti ništetna. Iz dosadašnje sudske prakse proizlazi da prvostupanjski sudovi u sličnim predmetima gdje se pojavljuju tipski ugovori imaju ovlast po službenoj dužnosti paziti na ništetnost svih ugovornih odredbi. U konkretnom slučaju, smatra da bi mu s obzirom na geografsku udaljenost Općinskog suda u Zagrebu, primjena klauzule o prorogaciji mjesne nadležnosti umanjila mogućnost prava na pristup sudu. Navodi da je sukladno čl. 59. ZPP-a ovaj sud mjesno nadležan jer se u Osijeku nalazi poslovna jedinica

pravne osobe, s obzirom da se radi o sporu koji je nastao u povodu djelatnosti te poslovne jedinice pravne osobe.

3.1. U odnosu na tuženikov prigovor zastare ukazuje na pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020., koje obvezuje sve niže sudove, a prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojemu su ugovorne strane dužne vratiti sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju iz članka 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako traži utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi Ugovora o kreditu tek u ovom parničnom postupku, to nikako nema govora o nastupu zastare za kondemnatorni zahtjev postavljen u točki II. tužbe.

3.2. Sukladno stajalištu Suda EU kao ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom “glavni predmet ugovora” trebaju se shvatiti samo one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju, dok se sve ostale odredbe imaju smatrati akcesornima. Okolnost da je naknada za otvaranje kredita eventualno bila uključena u trošak istoga ne znači i da ista predstavlja njegovu bitnu činidbu niti da ulazi u odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene pa posljedično ta odredba nije isključena, već podliježe provođenju testa (ne)poštenosti prilikom provođenja kojega se mora preispitati iznos naplaćene naknade i zauzvrat pružene usluge. Ističe da troškovi tzv. ulazne naknade, ako su i postojali, nikako nisu smjeli pasti na njegov teret jer je tuženik financijska institucija kojem odobravanje kredita predstavlja jednu od usluga koju redovito pruža te je stoga bio dužan organizirati svoje poslovanje na način da eventualno nastale troškove u postupku odobravanja kredita uračuna i podmiri iz kamate koju je naplaćivao prilikom otplate kredita. Osim toga, prije sklapanja ugovora nije imao pristup ni hipotetskim razlozima koji bi eventualno opravdavali tako naplaćene naknade niti je imao saznanja o tome na što se konkretno odnose ti troškovi pa je stoga takova ugovorna odredba o kojoj nije mogla pregovarati s tuženikom i koja je proizvela znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između ugovornih strana, a na štetu tužitelja kao potrošača, nepoštena i posljedično ništetna. U konkretnom slučaju, osim o odredbi ugovora koja regulira način promjene kamatne stope i vezivanje glavnice kredita uz valutu, također se nije pojedinačno pregovaralo niti o odredbi o troškovima tzv. ulazne naknade i izlazne naknade, niti je na bilo koji način uopće mogao individualno pregovarati o takvoj odredbi obzirom da je ista bila unaprijed formulirana od strane tuženika pa nije imao niti mogućnost utjecaja na njezin sadržaj. To je rezultiralo njegovim dovođenjem u neravnopravan položaj koji je za posljedicu imao znatnu neravnotežu u pravima i obvezama između strana zaključenog ugovora, a na njegovu štetu. Stoga ostaje i dalje kod tužbe i tužbenog zahtjeva.

4. Sud je u dokaznom postupku saslušao tužitelja te izvršio uvid u materijalnu dokumentaciju priloženu spisu.

5. Tužitelj Zvonko Oberkiš, ostajući u cijelosti kod tužbe i tužbenog zahtjeva iskazao je da je Ugovor o kreditu s bivšom Volksbank koju je naslijedila Sberbank, a nakon toga tu banku sadašnja HPB d.d., zaključio u poslovnici u Osijeku s djelatnicom banke. Trebao mu je kredit za osobni automobil kojega je pronašao u auto kući u Osijeku u vrijednosti od oko 100.000,00 kn. Djelatnici auto kuće su mu rekli da podigne kredit u toj banci jer su s njom surađivali. Došao je u banku, a prethodno je pribavio podatke o plaći koju je primao u osječkoj Pivovari i djelatnica banke mu je ponudila kredit u CHF kao najpovoljniji na rok otplate od 84 mjeseci. Banka je sačinila ugovore

isključivo po svojim uvjetima i nije mogao utjecati niti na jednu odredbu. Djelatnica banke nije ga upozoravala na visinu ulazne i izlazne naknade niti mu je objasnila koji bi parametri činili tu naknadu kako za obradu kredita, a tako i za naplatu izlazne naknade. Ugovor je prije ovjere letimično pogledao i zanimao ga je iznos kredita kao i rok otplate. Automobil je od auto kuće preuzeo i uredno plaćao rate kredita koje su mu se poslije znatno povećale. Ne zna kada mu je banka naplatila ulaznu naknadu jer odobreni kredit je izravno uplaćen auto kući. Automobil je kupio isključivo kao fizička osoba i nije ga koristio za obrt ili pravnu djelatnost jer se nikada time nije bavio. Kako je zbog odlaska u mirovinu dobio otpremninu, a rate su mu bile povećane, odlučio se ranije otplatiti kredit i banka mu je naplatila i izlaznu naknadu, a da nije ni znao u početku koji mu je iznos naplaćen, a što je saznao naknadno. Što se tiče pregovaranja, isključivo je pregovarao s djelatnicima Volks bank u njihovoj poslovnici u Osijeku. Nikada ne bi sklapao ugovor ni u jednoj banci ako bi ona imala poslovnicu i sjedište izvan Osječko-baranjske županije zbog nemogućnosti organiziranja putovanja. Naime, uvijek bi ugovor sklapao u dostupnim bankama, a to je u Osijeku gdje je i bio zaposlen. Nikada ne bi sklapao takav ugovor da mu je djelatnik banke dao valjanu uputu o naplati kako ulazne tako i izlazne naknade, a naročito bez ikakvog obrazloženja što tu naknadu čini i zašto iznosi upravo ukupni iznos koji mu je naplaćen oko 500,00 €.

6. Sud među strankama smatra neprijepornim i utvrđenim i to:

- da su prednik tuženika Volksbank i tužitelj 10. srpnja 2008. sklopili Ugovor o kreditu broj 218619 koji je potvrđen kod javnog bilježnika Hrvatina Šustića 11.07.2008. pod brojem OV-893/08;
- da je čl. 6.1. Ugovora ugovorena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 % iznosa kredita;
- da je čl. 11.2. Ugovoreno da je prijevremena otplata kredita moguća na pisani zahtjev korisnika kredita, a sukladno uvjetima i odluke o kamatama i naknadama kreditora;
- da je 14. srpnja 2008. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu od 1.539,01 kn (204,26 €), a 07. veljače 2013. naplaćena je naknada za konačnu otplatu kredita u iznosu od 2.237,87 kn (297,02 €).

8. Među strankama je prijeporno i to:

- da li je osnovan tuženikov prigovor mjesne nenadležnosti ovoga suda;
- da li su ništetne odredba čl. 6.1. i čl. 11.2. predmetnog Ugovora o kreditu vezana za naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i prijevremenu otplatu kredita;
- da li tužitelj ima pravo na restituciju temeljem navodno ništetnih predmetnih odredbi ugovora;
- da li je osnovan tuženikov istaknuti prigovor zastare potraživanja i prigovor tijeka kamata.

9. Analizirajući navode tužbe i odgovora na tužbu tuženika, iskaz tužiteljice, materijalnu dokumentaciju priloženu spisu, svaki dokaz posebno, sve dokaze zajedno, kao i rezultat cjelokupnog postupka, sud smatra osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja opisan kao u izreci presude.

10. Sud je odlučivao o istaknutom prigovoru mjesne nenadležnosti ovoga suda te je takav prigovor, u smislu odredbe čl. 59. ZPP-a neosnovan. Naime, citiranom zakonskom odredbom jasno je određeno da je za suđenje u sporovima protiv pravne osobe koja ima poslovnu jedinicu izvan svoga sjedišta i ako spor nastane u povodu

djelatnosti te jedinice, pored suda opće mjesne nadležnosti nadležan i sud na čijem se području ta poslovna jedinica nalazi. Kako je u konkretnom slučaju uvidom u ugovor o kreditu koje su stranke sklopile dana 10.07.2008. evidentno da je pod potpisom i pečatom kreditora navedena Podružnica Osijek, Vijenac Murse 1, razvidno je da je prigovor tuženika neosnovan.

10.1. Pod zaštitom istaknutog prigovor tuženika usmjeren na nenadležnost ovoga suda ne bi bio osnovan niti s obzirom da je Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993., a koja Direktiva je implementirana u Hrvatski pravni sustav, propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača s tim da se smatra da se u pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca (čl. 49. st. 2. ZZP (NN 41/14 i 110/15).

10.2. Pravna posljedica takvih odredbi propisana je i samim zakonom i to na način da je određeno da je nepoštena ugovorna odredba ništetna (čl. 50. st. 1. ZZP).

11. Sadržaj Ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i prednika tuženika nije prijeporan, prijeporan je dio odredbe čl. 6.1. Ugovora kojim je ugovorena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 % iznosa kredita i čl. 11.2. Ugovora kojim je određena naknada za konačnu otplatu kredita.

12. Sud smatra utvrđenim da je tužitelj bio upoznat o obvezi plaćanja tih naknada no, tužitelj je u svom iskazu naveo da nije bio informiran na što konkretno se te naknade odnose te da o njima nije mogao pregovarati. Banka je te naknade obradila i naplatila po svojim bankarskim uvjetima bez posebnog pojašnjenja.

13. Stoga su predmetne odredbe nepoštene i ništetne. Nepoštenost sud nalazi iz razloga što je predmetni ugovor tipizirani ugovor prema kojem korisnik kredita nema nikakvog utjecaja osim prihvatiti ga ili ne, tj. bio je ovisan o novcu potrebnom za kupnju osobnog automobila pa je u konkretnom slučaju banka jača strana koja određuje pravila igre tako i naknade sukladno vlastitoj odluci na koju korisnik kredita nema nikakvog utjecaja.

14. Naime, iz navedenih odredbi proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora te su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove

15. Prema odredbi čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, dalje ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

16. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog

standardnog ugovora trgovca. Ako se pojedinačno pregovaralo o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi, a cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da je riječ o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, to neće utjecati na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Isto propisuje odredba čl. 49. ZZP-a/2014. Tuženik tu činjenicu nije uopće dokazivao.

17. Prema čl. 295. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

18. S obzirom na navedeno, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama ugovora.

19. Budući da iz predmetnog ugovora očito proizlazi da je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora pa tako i o odredbama općih akata banke, kao i o izmjenama i dopunama tih akata, po prirodi stvari i nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju čl. 6.1. i čl. 11.2. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknade u visini kako je to ranije navedeno, očito je da su iste prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da su nepoštene navedene odredba Ugovora o kreditu, primjenom čl. 81. st.1. ZZP-a te ništetne u smislu čl. 87. st. 1. ZZP-a.

20. Kako su ništetne predmetne odredbe Ugovora o kreditu, te se odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Sukladno članku 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Kako je tužitelj u svom iskazu naveo da je ugovor sklopio kao fizička osoba za osobne potrebe i da ga nije koristio za obavljanje poslovne djelatnosti jer nije imao otvoren obrt niti neku trgovačku djelatnost, razvidno je da tužitelj ima status potrošača. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita u iznosu od 204,06 €, a koja je naplaćena 14.08.2008. te na isplatu naknade za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 294,02 €, a koja je naplaćena 07.02.2013.S toga je sud prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod toč. II. izreke presude.

21. U odnosu na tuženikovo osporavanje tijeka zateznih kamata, sud u cijelosti prihvaća navode tužitelja da se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem od dana naplate predmetne naknade te sukladno čl. 1115. ZOO-a tužitelj osnovano potražuje iznos zateznih kamata na iznos plaćenih naknada od dana plaćanja istih.

22. Neosnovan je prigovor zastare tuženika, jer je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti čl. 7.st.1. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

23. Odluka o kamatama zasniva se na odredbi čl. 29. ZOO-a.

24. Odluka o parničnom trošku zasniva se na odredbi čl. 154 st. 1. i čl. 155. ZPP-a.

25. Tužitelj, koji je ovaj spor dobio u cijelosti, priznati su zahtijevani troškovi postupka u iznosu od 510,77 € koji se sastoje i to: iznosa od 100,00 € ime sastava tužbe po Tbr. 7/1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („NN“, br. 138/23 dalje: Tarife), iznosa od 100,00 € na ime sastava obrazloženog podnesaka po punomoćniku od 07.10.2026. po Tbr. 8/1. Tarife, iznosa od 100,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište održano 15.10.2026. po Tbr. 9/1. Tarife, iznosa od 50,00 € na ime pristupa punomoćnika na ročište za objavu presude po Tbr. 9/3. Tarife, iznosa od 87,50 € na ime 25 % PDV-a na iznos od 350,00 € te iznosa od 13,27 € na ime sudske pristojbe na tužbu i iznosa od 60,00 € na ime sudske pristojbe na presudu.

26. Slijedom svega iznijetog, sud je odlučio kao u izreci ove presude i rješenja.

U Valpovu 19. studeni 2026.

Sudac

Zvonimir Rogić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove odluke nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku 15 dana, od dana objave presude. Žalba se podnosi putem ovoga suda nadležnom županijskom sudu.

Dostaviti:
1. Pun. tužitelja
2. Pun. tuženika

ZVONIMIR ROGIĆ

Elektronički potpisano: 19.11.2026T13:48:13 (UTC:2026-11-19T12:48:13Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 9d04570e-a55b-4b6d-9f17-e1ddc76e55ec

Općinski sud u Osijeku

Broj zapisa: **9-30890-59d41**

Kontrolni broj: **0f63e-f563c-eb17e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.